

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 561/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., B., zastúpenej advokátom JUDr. M. L., PhD., Z., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 17/2010 z 28. marca 2012, ako aj jej návrh na odloženie vykonateľnosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 17/2010 z 28. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť A. P. vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Sťažnosť A. P. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** .

3. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 17/2010 z 28. marca 2012.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2012 doručená sťažnosť A. P., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 M Cdo 17/2010 z 28. marca 2012 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) a návrhom žiada o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v procesnej pozícii odporcu bola účastníčkou súdneho konania vedeného na Okresnom súde v Brezne (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 116/2002, predmetom ktorého bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd rozsudkom z 10. júla 2009 návrh navrhovateľov v celom rozsahu zamietol. O odvolaní navrhovateľov rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 16 Co 256/2009 z 15. októbra 2009, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 4 C 116/2002 z 12. novembra 2009 rozhodol o trovách celého konania tak, že uložil navrhovateľom povinnosť na ich náhradu. Z dôvodu odvolania navrhovateľov krajský súd uznesením sp. zn. 15 Co 406/2009 z 25. februára 2010 zmenil prvostupňové rozhodnutie v časti výšky trov konania. Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) na základe podnetu navrhovateľov podal 2. novembra 2010 na najvyššom súde mimoriadne dovolanie, v ktorom navrhol rozhodnutia vo veci samej zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Následne najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil obe meritórne rozhodnutia, ako aj uznesenia o priznaní trov konania a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podstatou sťažnosti sťažovateľky je skutočnosť, že najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní nepostupoval v súlade s § 243i Občianskeho súdneho poriadku,

keďže (a na rozdiel od navrhovateľov) jej nedoručil mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora na vyjadrenie. Ďalej sťažovateľka vytyka najvyššiemu súdu, že nesprávne interpretoval a aplikoval právo, pretože na ňu ako na odporkyňu prenáša dôkazné bremeno, ktoré jej nepatrí.

V konkrétnostiach sťažovateľka k uvedeným skutočnostiam uvádza:

„Uvedeným postupom preto podľa sťažovateľky najvyšší súd vybočil z rámca spravodlivého súdneho konania, zo zásad kontradiktórnosti a rovnoprávneho postavenia účastníkov konania, pretože nesprávne interpretuje a aplikuje procesné práva a povinnosti účastníkov sporového konania, ich postavenie v spore a s tým spojenú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, resp. povinnosť niesť dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení.“

K porušeniu označených práv sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„... Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 03. 2012, spis. zn.: 6 M Cdo 17/2010, boli porušené práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z Článku 46 ods. 1, Článku 47, ods. 2, ods. 3, Článku 48 ods. 2 Ústavy a Článku 6 ods. 1 Dohovoru, nakoľko v rozpore s § 243i ods. 1 O. s. p. jej nebolo doručené na vyjadrenie Mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo dňa 02. 11. 2010...“

K porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka uvádza:

„Skutočnosť, že mimoriadne dovolanie nebolo doručené sťažovateľke (odporkyňi) na vyjadrenie a teda sťažovateľke bola odňatá možnosť vyjadriť sa ku skutočnostiam, resp. právnym záverom uvádzaným v mimoriadnom dovolaní, navyše za procesnej situácie, keď druhému účastníkovi konania (navrhovateľovi) takáto možnosť poskytnutá (daná) bola, je nielen hrubým porušením zásady kontradiktórnosti konania, ale predovšetkým predstavuje nepovolený zásah do zásady rovnosti účastníkov súdneho konania a zásady spravodlivého súdneho procesu.“

Sťažovateľka navrhuje, aby senát ústavného súdu prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a následne takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1, článku 47 ods. 2, ods. 3 a článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 03. 2012, spis. zn.: 6 M Cdo 17/2010, porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 03. 2012, spis. zn.: 6 M Cdo 17/2010, zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

Sťažovateľka tiež žiadala priznať náhradu trov konania.

Sťažovateľka zároveň požiadala o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, čo odôvodnila tým, že so zrušením právoplatných rozhodnutí uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 17/2010 z 28. marca 2012 je spojené riziko vzniku a vymáhania prípadných nárokov navrhovateľov na vydanie plnení – priznaných náhrad, ktoré jej poskytnú na základe zrušených právoplatných rozhodnutí a ktoré boli na základe týchto rozhodnutí dobromyseľne a s pocitom právnej istoty o záväznosti a nemennosti právoplatných súdnych rozhodnutí prijaté.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, spĺňa náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom predpísané v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, a pretože nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 20 zákona o ústavnom súde, pretože sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy neobsahuje žiadne odôvodnenie, v dôsledku čoho nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, tak ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Ústavný súd vyhovel návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 M Cdo 17/2010 z 28. marca 2012 a odložil jeho vykonateľnosť, tak ako to je uvedené v bode 3 tohto rozhodnutia, pretože dospel k názoru, že boli splnené všetky podmienky podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t.j. že odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a odložením vykonateľnosti sa iným osobám nespôsobí väčšia ujma, než by vykonaním rozhodnutia vznikla sťažovateľke.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2012